

Plebániai Hírlevél

A halál nővérré válik

Szeretett testvérek, az Úr adjon nektek békét!

Az idei évet megjelöli Szent Ferenc halálának nyolcszázadik évfordulója. Ebben az összefüggésben ünnepeljük az Úr húsvétját megújult tudatossággal: Ferenc, jóllehet 1226. október 3-án halt meg, távol a húsvéti liturgikus időtől, mégis valódi húsvétként élte meg halálát, olyannyira, hogy „nővérenek” nevezte azt.

Egy beszédes gesztus is tanúsítja ezt: Ferenc hallani akarta János evangéliumának 13. fejezetét, a lábmosás történetét, amely a szolgátról és az aláatról szól. Abban a legvégső pillanatban már átlépte a halál küszöbét, Krisztus húsvéti misztériumának szívében lakozott.

Ma bizonytalanságokkal teli időben élünk: a geopolitikai változások, a népeket és nemzeteket szétszakító háborúk, valamint társadalmaink válságai próbára tesznek bennünket. Könnyű felszínes vigaszokat keresni ilyen nehézségek közepette. Ferenc azonban más utat mutat nekünk.

Testvérünk már megtérésének kezdetétől megtanulta, hogy ne meneküljön a halál elől. Találkozott a leprásokkal, és elkezdte Istennek átadni önmagát, legyőzve a félelmet. Szembenézett teremtményi állapotával, és elfogadta a hozzá tartozó határokat. Itt látta meg, hogy ami keserű volt, édessé válik. Hány kicsinyben, szegényben és saját testvéreiben járta végig ezt az utat!

Így készült fel az utolsó találkozásra: úgy döntött, hogy meztelenül hal meg a csupasz földön, így követve Mesterét. Nem tagadta meg saját törekenységeit – a stigmákat, a betegséget, a vakságot, a testvérekkel és a Rendben fellépő konfliktusokat –, és nem a saját és mások nyomorúságának eltűnésére vágyott, hanem arra a kegyelemre, amely átforgalmazza azokat (*Simone Weil*).

A színéváltozás eseménye, amely a nagybőjti utat jelzi, nem szakítja meg a kereszttel felé vezető utat. Nem szünteti meg a konfliktust, nem függeszti fel a történelmet, hanem feltárja annak mély értelmét. Így Ferenc Verna hegyén és haldoklása közben a Porciunkulánál a sebek által fedezte fel a fényt; a Naphimnusz szavaival énekelte meg az életet, miközben meghalt, és magát a halált is a szeretet és a szolgálat cselekedetévé alakította át.

Ma a történelem vajúadásában, amely a szülés fájdalmához hasonlít, arra vagyunk hivatottak, hogy felismerjük: nem a sötétség az utolsó szó. Felfedezhetjük benne a feltámadás jeleit, amelyeket az Úr vet el. Mint Ferenc, tanúvá válhatunk egy olyan reménynek, amely túlmutat a felszínes optimizmuson, mert a sötétségen halad át, egy olyan fénynek köszönhetően, amely elér bennünket, és megváltoztatja látásmódunkat.

Ferenc döntése, hogy halála pillanatában a lábmosás történetét akarta hallgatni, mélyen megszólít bennünket. Megmutatja, hogy a húsvét nem egyszerűen csak az év egyik időszaka, hanem az élet egy formája. Húsvéti módon élni azt jelenti, hogy az élet minden pillanatát – az örömtől a törekenységen át a halálig – átöleljük. Itt tanulunk meg kilépni önmagunkból, lehajolni, hogy megmossuk testvéreink lábát, különösen azokat, akik a leginkább szennyezettek és megsebzettek: ez a kulcsa annak, hogy minden sötétségen áthaladjunk.

Gyengeségeink, közösségeink válságai és korunk ellentmondásai nem akadályai a húsvétnek; éppen ezeken a helyeken teljesebbé válnak. Ferenc kézzelfoghatóvá teszi számunkra, hogy minden halál „nővérré” válhat, ha Krisztus szívével és kezeivel éljük meg, aki Szolga és Úr.

Ebben a jubileumi évben, miközben Szent Ferenc húsvéti halálára emlékezünk, könyörögjünk a kegyelemért, hogy mindennapi húsvétunkat szabadsággal és ráhagyatkozással élhessük meg. Kérjük, hogy a bennünket megrémítő idők jeleiben felismerhessük egy születendő új világ vajúadását. Imádkozzunk azért, hogy végül át tudjuk adni életünket az Atyának és azoknak az embereknek, akiket Ő szeret és boldognak akar tudni.

A megfeszített és feltámadt Úr, akit Ferenc szeretett és követett, világosítsa meg minket, és a Lélekben alakítsa át félelmeinket bizalommal, sebeinket a fény forrásává.

Áldott, szent húsvétot kívánok mindenkinek testvéri öleléssel! (*Fr. Massimo Fusarelli OFM, miniszter generális*)

Találkozásom Őszentségével, XVI. Benedek Pápával

S megérkezünk. A határ jelképes, bár nem Eu-s országba lépünk be, ez a pont itt csupán jelzés értékű. Hiába. Svájc az Svájc. Viszonylag kevés a turista, viszont a panoráma magáért beszél. Körös- körül hófedte hegyek, melyek egy tengerszemet zárnak közre. Velünk szemben a Szent Bernát Hágó legmagasabb pontján álló Kolostor épületei láthatók 2473 m-en.

Lassú bandukolás közepette sétálunk át a Kolostorhoz. A kellemes délutáni napfény jólesően melegíti a hátunkat. Alig járnak autók, s a gyalogos turista is – mint, már mondtam – kevés. Így hát elég feltűnő látvány a fekete reverendában bíbor színű övvel, izgatottan forgolódo, s láthatóan intézkedő egyházi emberek jelenléte. Az valahogy látszik, nem idevalók. Olaszul és nagyon gyorsan beszélnek, nyugtáznak valamit s berobognak a Kolostor főépületébe, mely az Apátsági főépület. Majd begurul pár olasz Alfa Rómeó, egyikükön Carabinieri felirattal. Villámgyorsan eltűnnek az épület parkolójában. Kisvártatva aztán lázas sustorgás közepette terjed a hír:

Itt a Pápa.

- Igaz ez? Kérдем házigazdánkat, aki a svájciak titkos nyelvén érdeklődik. Majd megerősíti. Igen. Itt van, vagy eztán jön Benedek Pápa. Ezt még senki sem tudja. Az biztos, a nyári szabadságát a Svájci-Olasz Alpokban tölti, s ellátogat ide. Most! Istenem!

Újabb két Alfa közeleg s az elől futó autóból jól láthatóan kivehető a katolikus egyházfő sziluettje. A bevezetés módjából derül ki, profik végzik Őszentsége inkognitójának biztosítását. Gondolom senki az égardta egy világon nem tudta, hogy mikor fog érkezni. Ezért is kivételes nagy szerencsében lehet részünk.

Ettől a pillanattól fogva izzani kezd a levegő. Még a fújdogáló hűvös levegőt, mely ezen a magasságon egyáltalán nem ritka, sem vesszük észre. A tekintetek az épület és a kijáratok, az ablakok felé fordulnak. Mindenki vár. Várják, ha Őszentsége bement, ki is kell jönnie. Nem lehetünk talán ötvenen sem. Milyen véletlen, s főleg nagy adománya lenne a sorsnak, ha ilyen közléről, találkozhatnánk Vele. Alig hihető, hogy ilyen megtörténhet.

Közben svájci barátunk hozza a hírt, melyet egy Apátsági szerzetestől tudott meg, hogy rövidesen Benedek Pápa-miközben átmegy megnézni a híres hegyi mentő Bernáthe gyi kutyákat el fog menni közöttünk.

Az izgalom határtalan. Apró helyezkedések veszik kezdetüket, mindenki igyekszik megtalálni a neki legelőnyösebb helyet, ahonnt a legjobban látni. Most is hálás vagyok a Teremtőnek, hogy 192 cm-ig nyújtott.

Egyszer csak nyílik az épület oldal bejárati ajtaja, több egyházi személy, ki-be mennek az ajtón, láthatóan az utat szeretnék biztosítani.

Egyszer csak megjelenik az ajtóban a Kolostornál viselt thermo-velur felsőben, megáll szerényen. Jelevén itt vagyok. XVI. Benedek Pápa. Ismerős a gesztus, mellyel integet a jelenlévőknek. Csak egy karnyújtásra van. Akár meg is érinthetjük. Kísérői lassan elindulnak, s ahogy jönnek lefele a pár lépcsőn, már sejtethető, hogy egész testközlelben fog

elhaladni mellettünk. Még hogy elhalad! Mindenkivel bárátságosan kezét fog, s pár szót is mond. Amennyire csak tudok, helyezkedek. Igen még pár méter, s meg fog történni az, amelyről milliók csak áhítoznak.

Mi tagadás az adrenalinom rendben van, mikor megtörténik a kézfogás. Erős férfiúi parola ez. Meg is lepődök, s félszegen viszonzom a szorítást, miközben Ő, mintha egy pillanatra megállna, de csak egy pillanatra, s egymás szemébe nézünk. Borzongató s egyben felemelő érzés kerített hatalmába. A fene ebbe az olasz nyelvbe. Nem értem mit mond, s sután csak annyit mondok si signore. Vagy valami hasonlót. S gyorsan még annyit, i am ungarése. Rám mosolygott, másodpercekig fogtuk egymás kezét. Búcsúzva balját is kezemre tette.

Hamar a fényképezőgépem után kutattam, hogy pár fotó erejéig megörökítsem az esemény még kínálkozó részleteit. Te jó ég! Hát ez meg, hogy nem jutott eszembe eddig? A gép a tokban! Kész örület.

A Pápa a kíséretében lévő egyházi személyekkel áthaladt a szemközti létesítményekbe, ahol a hegyi mentő kutyákat képzik, s ha igaz tenyésztik is. Kisvártatva a hűvösödő idő ellenére hosszú sétára keltek vendéglátóival az olasz-svájci határt jelképező nagy kő kereszthez. Ám előtte még egy csoportkép az egyházi személyiségek körében.

Kis ideig csendben néztük, ahogy méltóságteljesen egyre távolodtak. Egészen addig, míg a hegy koronájához érő nap harsány fényei el nem vakítottak bennünk.

A nézősereg, lassan felocsúdva megindul korábban megkezdett útját folytatni. Ám ez az út már másképp folytatódik, azt hiszem mindenki számára. (Márkus Árpád: *Barangolásaim a világban. Svájc, Valais Kanton 2006.július*)

Hirdetések

Ma (holnap) az Isteni Irgalmasság vasárnapja van. Ezen a napon teljes búcsú nyerhető a szokásos feltételek mellett. A mai választások alkalmával minden testvérünket kérjük, hogy vegyen azon részt és adja le szavazatát!

Április 17-én az elsőáldozási szülői értekezlet 17.00-kor kezdődik. 18.00-kor hagyományos római rítusú szentmisét mutat be Cséry Gergely atya.